

Onze oudjes

Lynn stond in de hoek van de huiskamer bij de telefoon. Ze luisterde aandachtig. Renee, die aan tafel zat, hield een DVD op.

- Een ogenblikje, Renee. Mijn moeder ligt dood in de gang.

- Tuurlijk.

- O, ze is bloot in de gang. Nee, ze loopt bloot in de gang. Liep in de gang... Ze liep bloot in de gang, maar ze is weer terug op haar kamer. Ja, ik begrijp het.

Renee schudde nee, legde de DVD neer en toonde de volgende. Lynn knikte.

- Ik wist het, zei Renee. Als het maar geen romantische film is.

- Uiteraard. Maar zoals u weet, kan ik daar weinig aan doen. Dat ze naar een andere afdeling moet, ben ik met u eens.

Renee keek achterdochtig naar de open keuken. Ze stond op, liep naar het aanrecht en drukte gelaten de schakelaar van het koffiezetapparaat in.

- Zo gaat het misschien beter. Of heb je er last van? vroeg ze aan Lynn. Het apparaat begon zachtjes te suizen.

- Nee, zei Lynn, dat is niet de weg. Er zijn vaker problemen geweest met mijn moeder. U gaf dan niet thuis. Een specialist moest eerst een advies uitbrengen, zei u. Maar nu wilt u wel dat ik meteen iets regel, terwijl u heel goed weet dat de geriater op vakantie is.

- Hopeloos, zei Renee. Ze ging weer aan tafel zitten, waar ze de achterkant van de hoes bekeek.

- Ja, en? Dan is het uw werk niet en bent u daar niet voor opgeleid. Wat wilt u dan? Dat ik haar hier verzorg, terwijl ze u dik betaalt?

- Komt me wel bekend voor, zei Renee. Hebben we deze niet eerder gezien?

- Dat interesseert me niet. U bent verantwoordelijk, mijn moeder is van u afhankelijk. De papierwinkel regelt u later maar.

- Jackie Chan...

Lynn keek even naar haar vriendin.

- Je hebt er niets aan, zei Renee. Ze kan net zo goed onder een brug gaan liggen.

- Ik ben het zat, zei Lynn. Als u weigert mijn moeder te verzorgen, wil ik dat nu weten, zodat ik de nodige stappen kan ondernemen. En met stappen bedoel ik rennen.

- Stappen kan heel gezellig zijn.

- Renee, alsjeblieft...

- Sorry, maar ik heb dit gesprek al vaker gehoord. Waarom werken die mensen daar nog, als ze liever geen bejaarden verzorgen? Laat ze dan in een crèche gaan werken, of een plantsoen schoffelen.

- Precies, zei Lynn. Ja, dat hebt u goed gehoord. Mijn vriendin vraagt zich af waarom u steeds weer een reden zoekt om mijn moeder niet te hoeven verzorgen.

- Nee, Renee vraagt zich af, waarom je niet een leidinggevende hebt gebeld, om je te beklagen over die luie donders op de afdeling van je moeder.

- Mijn vriendin vermoedt dat u lui bent, dat u uw verantwoordelijkheden probeert te ontlopen en dat u alleen maar op een monitor wilt kijken, terwijl u een wollen onderbroek zit te breien. Bent u nu bejaardenverzorgster of niet?!

- Zoveel vraag ik me nou ook weer niet af, hoor. Het is niet dat ik in voortdurende verwondering door het leven ga.

- Ik sta me hier anders aardig te verbazen, zei Lynn, de hoorn nog steeds aan haar oor.

- Wat is nu eigenlijk het probleem? vroeg Renee.

- Een ogenblikje, zei Lynn in de hoorn. Het probleem is, beste vriendin, dat volgens de indicatie die ze nu heeft, mijn moeder verzorgd mag worden door iemand met een lagere opleiding. VMBO Minor of zo. Maar in werkelijkheid moet ze verzorgd worden door een bolleboos met VMBO Major. Die werken daar echter niet. Die werken op een andere afdeling. Daar mag mijn moeder wel naar toe, maar dan moet eerst de geriater zijn fiat geven.

- De geriater moet eerst zijn fiat geven?

- Ja.
 - Hij is medisch specialist en hij rijdt nog in een fiat?
- Lynn staarde Renee een moment aan.
- U weet dus hoe ik er over denk, zei ze in de hoorn. Doe uw werk en weet dat ik morgen bij de leiding informeer of u ook uw best heeft gedaan. Goedenavond.
- Ze legde meteen de hoorn neer.
- Zo, zei Renee, dat kan ze in haar zak steken. Wat een drukkers.
 - Ze hebben er geen zin in, zei Lynn. En het vervelende is, dat ik ze nog gelijk moet geven ook. Wie wil er nou voor zo'n oud mens zorgen? Dan ben je echt wel knetter.
 - Of zorgzaam. Lief. Meelevend.
- Lynn schudde nee. Ze kwam bij Renee aan tafel zitten.
- Daar geloof ik niet veel van. Als je moeilijk aan de bak kunt komen, ben je altijd nog welkom in de schoonmaaksector of in de bejaardenverzorging.
 - Nee, zei Renee, dan doe je die mensen geen recht. Ze willen echt zorgen voor onze oudjes. Daar kiezen ze voor.
 - Het is, dat ik je zie glimlachen.
 - Omdat ik het zelf nauwelijks kan bevatten. Ik zou wel voor mijn moeder kunnen zorgen, denk ik, maar voor vreemde mensen?
 - Je moeder? Toen je je huis uit moest, wilde je niet langer dan een week of drie bij haar logeren, anders zou je gek worden, zei je.
 - Dat is wat anders. Ik bedoel, als ze oud is en verzorging nodig heeft.
 - Je bedoelt, als ze nauwelijks nog kan praten en alleen maar passief in bed kan liggen, dan zou je het wel volhouden.
 - Zoiets.
 - Nou, zelfs dat zou mij niet lukken. Ik moet er niet aan denken. Dag en nacht zo'n mens in huis.
 - Ze is wel je moeder, Lynn.
 - Herinner me er niet aan. Wat kijken we nou? Dat is toch een knokfilm, niet?
 - Ja, maar volgens mij hebben we hem al gezien.
- Lynn bekeek even de hoes.
- Volgens mij ook. Dit is die film waarin hij in een rusthuis achterna gezeten wordt door een kudde ninja's. Wordt een enorme ravage. Leuk.
 - Was dat niet een ziekenhuis?
 - Whatever. Hij gaat er in ieder geval als een storm doorheen. Dat is precies wat ze daar nodig hebben, een beetje frissigheid.
 - Het dak gaat er af.
 - Prima, zei Lynn.
 - Ruiten sneuvelen.
 - Ook goed.
 - Verpleegsters gillen.
 - Dat zal ze leren, stelletje drukkers. Stop 'm er maar in. Wordt er niet een verzorgster overhoop geschoten?
 - Ik geloof van wel.
 - Jackie Chan stelt je nooit teleur.
 - Dat is zo, zei Renee.
 - Vooruit, we gaan genieten.